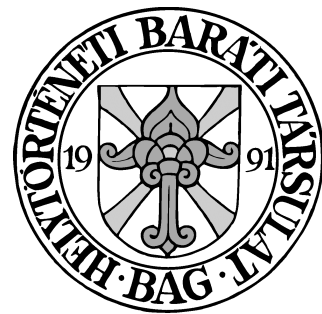

„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XVII. ÉVF. 4. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2008. AUGUSZTUS

Sarlós-boldogasszony

Sarlós-boldogasszony ünnepén, július 2-án 7 órakor indultak, gyalog, a bagi búcsújárók Máriabesnyőre. A 34 fős – Őseink fogadalmának eleget tenni kívánó búcsúsokat – *Tóth Ferenc* atya, bagi plébános vezette. A nagyvölgyi erdőn keresztül vezető út a résztvevők számára, a fizikai igénybevétel ellenére, alkalmat adott az imádságra, a testvéri jóakarátú közösségi szellem gyakorlására és a természet szépségei-, árnyai megismerésére.

Fél 11 előtt pár perccel érkeztünk a kegyhelyre, az út fáradalmait, a nap hevét legyőzve a búcsúsok boldogságával. A főtemplom megtelt a falunkból vonaton, buszon, autóval, az általunk megérkezett és más zarándokokkal.

A fogadalmi szentmisét Ferenc atya, aki az út fáradalmait, a nagy hőség, a meleg-, liturgiai öltözetében, megpróbáltatásait vállaló odaadással, segítséggel mutatta be,

kifejezve saját és hívei bizodalját, háláját a Szűzanyának.

A szentmise után ki-ki, közlekedési lehetőségével élve, a búcsú örömeivel elindult hazafelé.

A gyalogos búcsújárók is rövid pihenés, ebéd után gyülekeztek és ugyanazon úton elindultak hazafelé. Hozzászokva az út nehézségeihez, kényelmesebben, természetesen mind jobban elfáradva de lélekben megerősödve érkeztek Bag déli kapujához.

Mind elinduláskor mind haza érkezéskor érezhető volt a helybeliek megbecsülése, tisztelete a búcsúsok iránt (gondoljunk csak a Sápiek előtti fogadásra). A búcsújárók öröme pedig leírhatatlan. Az Egyházközség búcsúsai – élükön Ferenc atyával – követték Őseik fogadalmát. Adja Isten mindig úgy legyen!

BaGi

A vízvásztón át Gödöllő – Máriabesnyő – Besnyő Kolostor – Bag – Aszód

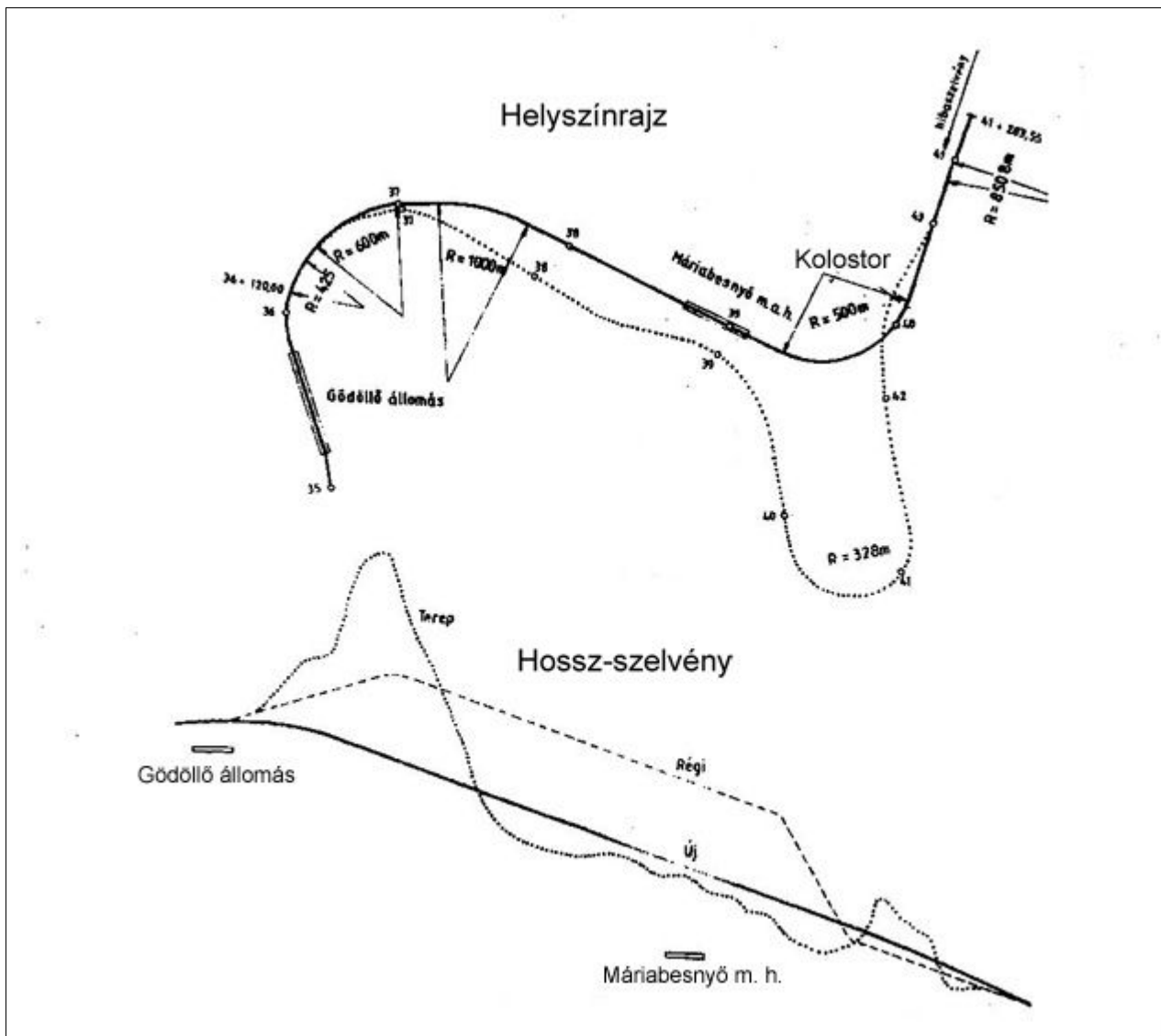
A Budapest-Miskolc vasúti fővonal építéskor Gödöllő és Aszód állomások között a vasutat a Duna-Tisza vízvásztóján át 1030 m hosszban hurokszerűen, 328 m sugarú ívben, csaknem teljes félkörben vezették.

A pálya 6,7 ‰ emelkedőben, majd ugyanilyen lejtőben tetemes veszített magassággal haladt. Az építéskor ezzel a vonalvezetéssel elkerülték, hogy mély bevágást vagy alagutat kelljen építeni. A kis ívsugar és a veszített magasság azonban jelentős vontatási többletmunkát okozott és a sínkopás miatt gyakori sínserét tett szükségessé, emellett akadályozta a sebesség felemelését is.

Ezeknek a nehézségeknek a megszüntetése érdekében a MÁV az 1930-as években a vonalrész átépítését határozta el. Az átépítés terveit a Budapesti pályaudvarok Építőfelügyelősége készítette el.

Az átépítési tervben a kis sugarú hurkot átvágták, egy, 500 m sugarú ívvel. Az átépített vonal Gödöllő állomásból kiindulva 425, 600 és 1 000 m. sugarú jobb ívekkel, majd egyenesben és 500 m sugarú bal ívvel haladva csatlakozott a régi pályarészhez.

Az új vonal 2376 m-rel lett rövidebb a réginél, a vonal szögfordulata pedig $207^{\circ} 51'$ értékkel kisebb (lásd az alábbi ábrán).

Jelentősen kedvezőbbé vált a vasútvonal magassági vezetése is. A Gödöllő állomás utáni 6,8 % ellenemelkedőt a veszített magasság kiküszöbölése érdekében megszüntették és a vonalat végig esésben (3,0, 6,8 és 8,0 %) vezették. Emiatt rendkívül nagy földmunkát végeztek, a vonal egy részét 10 m-rel süllyesztették, amelynek felső szélessége elérte a 80-100 m-t.

Ez Európa egyik legnagyobb vasúti bevágása. A földmunka teljes mennyisége megközelítette a 600 ezer m³-t. A kitermelt földből 107 ezer m³-t Aszód állomás bővítésénél használtak fel, 483 ezer m³-t pedig Budapest-Lágymányosra szállították, ahol az akkor épülő Boráros téri híd budai híd főjének környékét töltötték fel. A földszállítás Gödöllő-Kelenföld útvonalon, anyagvonatokkal történt.

Kelenföld állomásról az Andor utcai iparvágányon és az erre a célra épített 2 km-es munkavágányon át, jutott a földanyag rendeltetési helyére.

Naponta 3-4 anyagvonat, 40-50 teherkocsival 1400-1800 m³ feltöltési anyagot szállított. A vasúti bevágásból kikerült anyag ilyen módon való felhasználása rendkívül gazdaságos volt a MÁV részére, mert a költség a Fővárosi Közmunkák Tanácsát terhelte.

A nagy bevágásban 800 m hosszban a bevágás agyagtalaját 28 cm vastagságban homokkal cserélték ki. A vízelvezetéshez árkokat és szivárgókat építettek.

Az új felépítményt 24 m hosszúságú, 48,3 kg-os sínekből fektették, sínmezőnként 32 db. betonljjal, ikerljas illesztéssel. Az egyenesben és második aljon, a 800 m és ennél kisebb sugarú ívekben minden aljon GEO leerősítést használtak. A 40 cm vastag ágyazat alsó 20 cm-es részét 4-7 cm, a felső részét pedig 2-4 cm szemnagyságú zúzottkőből alakították ki. Az átépített vonalon megszüntették a szintbeli keresztezéseket, három aluljárót és egy felüljárót létesítettek. A vízátervezetéshez 7 db 0,6 - 1,5 m-es csőáteresz és egy 3,0 m-es boltozott híd épült.

A régi vonalban Gödöllő és Aszód állomások között korábban két megállóhely (Mária-Besnyő és Besnyő Kolostor) volt, az új vonalrészén központosan elhelyezve egy

megállóhely maradt. Az új megállóhelyhez 400 m hosszú, aluljáróval megközelíthető, fedett szigetperon készült.

A vonal átépítésével együtt 120 tengely befogadására alkalmassá bővítették Gödöllő és Aszód állomásokat. Az átépítési munkát 1934 áprilisában kezdték el és 1936 szeptemberében fejezték be. Az alépítmény és a műtárgyak kivitelezője az Országos Központi Hitelszövetkezet kebelében működő Földmunkások Vállalkozó Szövetkezete volt, a felépítményt a MÁV Józsefvárosi Osztálymérnöksége fektette 1936 tavaszán. A vonatok 1936 májusától kezdve az új nyomvonalon közlekedtek. Az alépítményi munkákat versenytárgyalás alapján adták ki az Országos Központi Hitel szövetkezetnek (OKH), a pályázaton 13 vállalat vett részt. Az OKH végezte a lágymányosi feltöltési munkákat is.

A földmunkák kivitelezése közben is fenntartották a vonatforgalmat, ezért több ideiglenes megoldást alkalmaztak. A forgalmi vágány részére a nagy bevágásban ideiglenes területet képeztek ki, az új és a régi vonal keresztezése helyén ideiglenes salaktöltésen vezették a vonalat.

Menetközben mintegy 1,2 km hosszban megemelték a vágányt, a legnagyobb emelés 96 cm volt. Az emelést a vonalforgalom fenntartása mellett 10 cm-es lépcsőkben, salak-ágyazatban hajtották végre.

Az átépítésnél a lágymányosi lerakási munkával együtt hozzávetőlegesen 150 ezer napszám merült fel. A teljes költség valamivel kevesebb volt az előirányzott 1,7 millió pengőnél. Az átépítés következtében a vonal 2,4 km-rel lett rövidebb, az ellenemelkedő kiküszöbölésével. Megszűnt a 6,6 m-es veszített magasság, megszűnt a 328 m sugarú ív is és fel lehetett emelni a sebességet.

A vontatási munka megtakarítását évente 200 ezer pengőre becsülték és elmaradt az eddig 2-3 évenként szükséges, 1 km hosszúságú síncsere az ívben, fel lehetett számolni 3 vonali- és 3 blokkörhelyet.

Lejegyezte: **BaGi**

Camino – az út

Még az apró hangyákra is vigyázom...

VIII. rész

Úti cél: Mansilla de las Mulas. A tegnap fáradtsága még bennem van, ezért az út első harmadában minden településen megállok enni, inni a táskámból banánt, gyümölcslevet. Érdekes, kagylószerű felhőforma van előttem, ami mozog. Páromra, Éduára gondolok. (Kényelmetlen rá gondolni.) Az út, a táj már sokat emlegetett. Persze vannak varjúfélék, gólyák, ragadozó madarak, gyíkok, lepkék, végtelen bűzamezők, virágos rétek. Azonban meg kell említenem, amit napok óta elfelejtettem: nagyon figyelek az útra, úgy haladok. Még az apró hangyákra is vigyázom, nehogy rájuk tapossak. A talpamat tisztelve figyelek mennyire, hol, hogyan terhelhetem. Az út mellett kis platánfák. A nap felőli oldalon többtíz km-es sorban. Valahol öntözik is a tövüket odavezetett műanyag gumicsövekkel. Szépek a fák, szépen és szakszerűen törődnek velük. Összemosódnak a települések, amelyek mellett elhaladok, pedig nem sok van belőlük. Néha 13 km-t megyek a platánfasor mellett szinte vég nélkül. Imádkozom, énekelek: gondolok a kedvesemre, családra, rokonokra, ismerősökre és sok mindenkire. Értük is megyek! Betérve egy faluba, kedves időseMBER mutatja meg hol a bár. Azt hiszi, német vagyok (valószínűleg nem a hajszínemből vonta le ezt a következtetést, hanem abból, hogy vörösre sült az arcom és zöld szemem van) de megmondom neki, hogy magyar vagyok. Elcsodálkozik. Követ a bárba, majd csatlakozik is hozzám. Megiszom egy Caffe con leche-t, majd hálával elköszönve mindenkitől, tovább haladok. Nehéz a mai út. Két szakaszt toltam össze: egy 19 km-est és egy 18 km-est. Eszembe jut megboldogult Komjáthy Jenő barátom, Fényi Ottó atya, aki

dédnagyapám, -apám volt, dédnagyanyám a mamika. Könnyes lesz a szemem... Egy sas köröz fölöttem... Fehér és fekete színű sas. Még nem láttam itt ilyen színű madarat. Le akarom fényképezni, de nem sikerül. Helyette inkább a pillanatot, a gondolatokkal ragadhattam volna meg. Utólag persze okos az ember...

„Ami bennem lélek, veletek megy. Ott lesz köztetek mindig. Megtalálsz a virágaid között, mikor elhervadnak; megtalálsz a falevélben, mikor lehull; megtalálsz az esti harangszóban, mikor elenyészik, s mikor megemlékezel rólam, mindig arccal szemközt fogok veled állni.”

(Jókai Mór sírfelirata)

Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élete kincsét, ámbár napja múl.
Hanem lerázzván, ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul.
Mely fennmarad, s nőttön nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik,
Melyhez tekint fel az utód erénye,
Óhajt, remél, hisz és imádkozik.

(Arany János írta Széchenyi emlékezetére)

Testem és szívem elenyészik, de
sziklám és osztályrészem örökre az Isten.

(Zsoltárok könyve: 73,26)

Mansilla de las Mulasban foglaltak a szállások. Tovább kell mennem! Leon még 20 kilométer, és a térképem nem jelez addig zárandokszállást.

Hátha az óta változott ez az állapot. Két német lány előz meg, majd utolérem őket, amikor a térképüket nézegetik. Az ő térképük szerint sincs Leonig szállás!?! Az egyik lány megkérdezi a nevem. Őt

Gabriellának Hívják. Lassan elhaladok tőlük. Ők úgy döntenek hogy megszállnak egy hotelben, én Leon felé döntök. Nehezen bírom. Az első 6 kilométer után négy-öt öreg bácsit látok ülni egy parkban. Oda hívnak, hogy igyak a parkban lévő fuentéből (közönséges csapvíz, de megteszi) Leülök, és „megoperálok” a lábamon a terhelés hatására előjövő vízhólyagokat mielőtt elhatalmasodnának, és később kellemetlenséget okoznának. Nagy figyelemmel kísérik a beavatkozásomat, főleg a közelemben ülő öreg bácsi. Amikor végzek, megköszönöm az invitálást, és elköszönve továbbindulok.

Körülbelül ötszáz méter megtétele után, az út mellett cseresznyét és barackot árulnak. Veszek belőle. Leonig jó szolgálatot tesznek majd a hátizsákomban lévő banánnal, kenyérral kiegészítve. Öt-hat kilométert teszek meg. Megint itt a sas. Egyre nehezebb a haladás. A fennsík fújó szél most többszörös erővel fúj velem szemben.

„Az újjászületés kegyelem dolga, „víz és lélek” dolga; de a felnövekedés személyes munka is, személyes együttműködés: cselekedni kell, művelni a cselekedeteket, amelyeket nem művelhet senki más helyettünk. A szél ott fúj, ahol akar. De a szél fújhat hiába, üresen is. Ki kell bontani a vitorlát, bele kell állni a szélbe, hogy a hajó elinduljon, haladjon. Ez az igazi csoda: ez a Szél. Hogy van, hogy fáradhatatlanul fuvall. De a vitorlát nekünk kell kibontani.”

(Rónai György)

A kalapomat is fognom kell, különben elvinné a szél. A fejfedőmet Castrojerizben vettem egy érdekes kereskedőtől. Először nem vásároltam a boltjában semmit, ő meg mint a sértődött kisgyerek (vagy inkább faragatlan pénzéhes kereskedő) nem is köszönt nekem, amikor elköszönve kiléptem a boltjából. Később visszatértem vásárolni, mert iszonyatosan tűzött a Nap, így szükségem volt egy sombreroóra. Persze akkor úgy köszönt el

tőlem, mintha a legjobb barátja lennék, mióta élek.

„Teher alatt nő a pálma.”

Nehéz út, nehéz haladás. Egyre fáradok. Arcahueja szélén megpihenek egy új, és gyönyörűen kialakított pihenőben. Elfogyasztom a cseresznyét és a barackot. Kis pihenő után elindulok. Bárcsak lenne egy zarándokszállás, vagy egy templom, mert nagyon fáradok. Bírnám még, de vigyázni kell a lábamra, mivel az út vége még kb. 380-400 kilométer. (Elképzelem, amint találok a templomban szállást. Leborulva megcsókolom a földet. Hálát adok Istennek és az Atyának, aki majd befogad.) Találok egy bárt. Szállás iránt érdeklődöm. A pincér (és a tulajdonos is egyben) int, hogy nála van szállás, még hozzá zarándokszállás!!!???

Hát megjöttem a „templomba!”

Hét euro a szállás, hét euro a menü. Nagyon szimpatikus a tulajdonos. Mindenki kedves. Két holland hölgy, két brazil úr stb... Ez most kegyelem volt a szenvedésben.

Szokásos érzékeny búcsút veszek egy jó helytől, kedves emberektől. Két kézzel búcsúzom el Luciótól, a bár és az albergue tulajdonosától: -Adios! Jó utat kíván: -Buen Camino! Elindulok, mint mindig. Találkozom a két német lánnyal és mutatom nekik, hogy van itt egy új albergue, mivel ők tegnap egy hotelban szálltak meg. Több nyelven kérdezik: -Hogy vagy? Nem értem. Aztán elröhögjük magunkat. Válaszolok kb. két-három perc múlva, hogy fáradtan, de erre ők is rájöhettek abból, hogy nem fogtam föl, amit kérdeznek. Szép. Fáradt vagyok, mivel van a lábamban egy ötvenes. Tegnap az egyik vendég a bárban azt mondta, hogy 53 kilométert mentem, a térképem szerint 48-50 kilométert. Mindegy. Ő mindenesetre gratulált nekem. Szóra sem érdemes... Vicesen odanyújtom a hátizsákom. Nem kívánja megemelni. Lehet vagy 15 kg!

Ma útba ejtem León-t, és utána az első szálláson megpihenek. Leon előtt és után összesen kb. 20 kilométeres szakaszon a modern elővárosok, -nagyvárosok hangu -

latát, képét látja az ember. Persze itt, ebben a közegben is akadnak érdekes és szép dolgok. Ahol reggelizem, az egy teljesen új lakópark, de mögöttem, ill. a lakópark egyik oldala középkori falmaradvány. Jó látni, hogy nem tüntet el mindent az ún. civilizáció. Gyönyörű León katedrálisa de engem nem ez fog meg, hanem Trobajo del Camino felé egy kis kápolna.

Kívülről szinte összedől, tetején szerencsétlenül koszos gólya fészkel, oldalában szelektív hulladék gyűjtőhely ami körül „természetesen” tiszta szemét minden.

A kápolna mégis hív. És nyitva van!

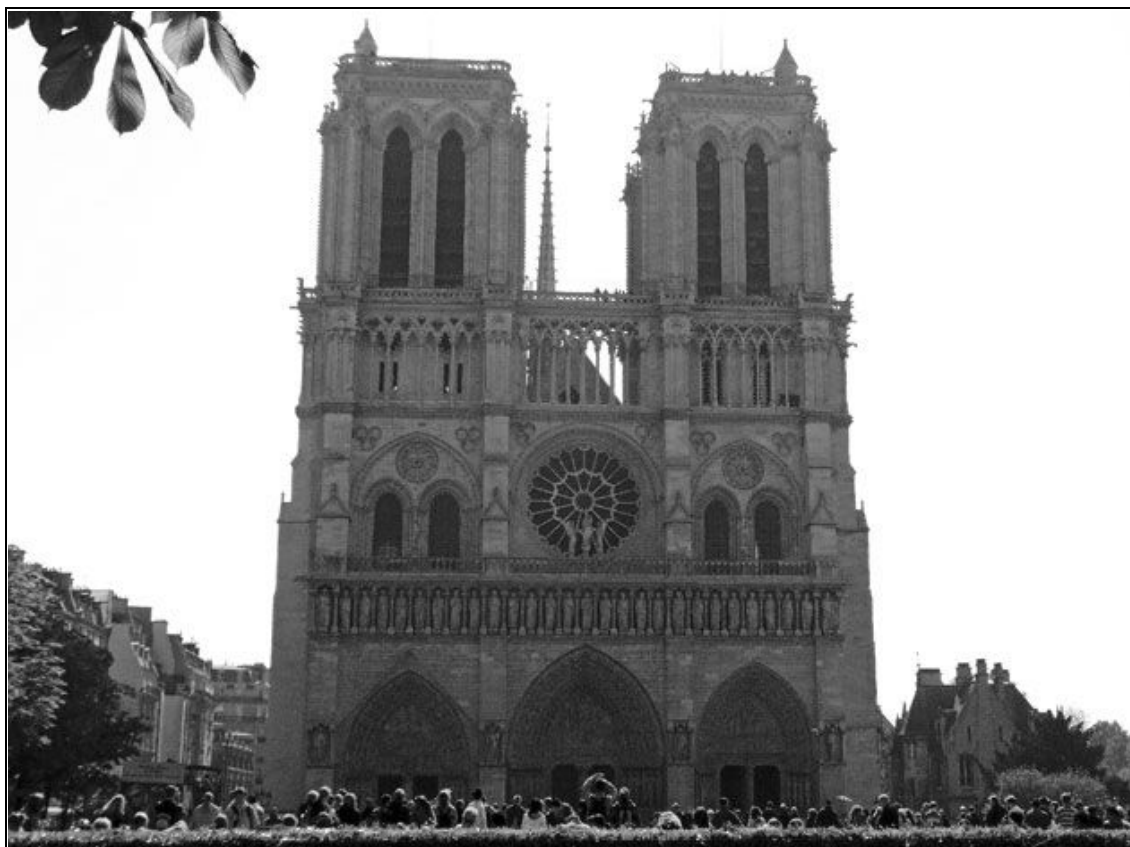
Belépek és szinte csoda, hogy milyen rendben van belül. Csoda hogy nyitva van és a külsőségek ellenére belül minden szép, minden harmóniában van. Letérdelek és imádkozom. Később fényképezek. Jó itt! A gólyákról azt hallottam, hogy sajnos nem költöznek el a nagyvárosokból, mivel már itt télen is pár fokkal melegebb van. Turistalátványosság és katasztrófa. Mit eszik télen? Megtanulja kikaparni a békát a hó alól? Vagy városi szemetet eszik? Civilizáció.

Mi teremtettük! El kellene gondolkozni azon, hogy már a világűrben röpködünk, tapsolunk hogy az ember a Holdra lép. És? És? És? Fantasztikus! Mint a sci-fi filmek. A valóságban az ember azonban nemhogy saját élőhelyéről (vagy saját magáról) de a fantasztikusan gyönyörű és kialakult élővilágunkról és környezetünkéről is igen keveset tudunk.

Ha ismernénk, akkor tisztelnénk, védenénk, becsülnénk. Marha, birka nemzedék! Parazitaként felzabáljuk magunkat. Nem kell ide UFO, Terminátor. Hülyék! Vakok! Szerencsétlenek. Nem tudják mit cselekszenek.

Azt mondja az egyszerű ember, hogy ő túl kevés változtatni. Mit mond a gazdag, hatalommal bíró személy? Sajnos gazdagságánál, hatalmánál fogva ő sem változtat. Akkor ki? Hát nekünk kell változtatnunk, amíg nem késő. Egyszerűeknek, szegényeknek, gazdagoknak. Közös érdekünk. Fenntartható fejlődés?

Kaló István

León katedrálisa

A fogatos Csacsi

Már egy hete, hogy fogatos Csacsi vagyok, azóta, hogy Gergő a gazdám. El is mesélem nektek a történetemet:

Az egész azzal kezdődött, hogy felcseperedtem, akkor döntöttem el, hogy fogatos Csacsi leszek, ezért elmentem a szomszéd faluban lakó fazekasmesterhez. Jószívú ember a fazekasmester, szívesen fogadott, megkínált étellel, itallal.

De amikor elmondtam neki, hogy mi járatban vagyok, még a kanál is kiesett a kezéből a nagy csodálkozástól. Én nem érttem, hogy mi ezen a csodálkozni való! Csóváltam is a fejemet. Erre a fazekasmester így szólt:

– Nagyon sajnálom, Csacsi! De kicsi vagy, nem bírnád el a megrakott szekeret. Azt ajánlom, hogy próbálj szerencsét a tejesembernél, a szomszéd utcában lakik.

Megköszöntem a fazekasmester szíves vendéglátását, és elköszöntem tőle. Hamar megtaláltam a tejesembert, a kapuja tárva volt, ki s be járt rajta a sok vásárló. Én is kaptam egy csuporral, s amíg a tejet iszogattam, elmondtam jövetelem célját.

– Ó, a tej nagyon kényes portéka, ha megmakacsolod magad és nem húzod a szekeret az álldogálásban a tej megsavanyodik, és akkor nem tudom eladni.

Hiába bizonygattam, hogy én nem is vagyok makacs, és hogy nagyon szeretnék fogatos Csacsi lenni – a tejesember hajthatatlan maradt. Azt tanácsolta, menjek a szomszéd utcába a pékmesterhez. Így, hát továbbálltam. A pékmester háza felől frissen sült kenyér illata terjengett, így találtam oda. De a pékmesternek sem kellettem. Azt mondta, ha nem vagyok elég gyors megszárad a kenyér.

– Próbálj szerencsét a szomszéd utcában lakó órásmesternél – tanácsolta.

De az órás elküldött a kőműveshez, a kőműves pedig a kútásóhoz, és addig küldözgettek mindig a szomszéd utcába amíg elfogytak az utcák, és én a faluszélén találtam magam. Mivel arrafelé nem voltam járatos, és

a nap is lemenőben volt már, úgy gondoltam, hogy az éjszakát az országút mentén árokparton töltöm.

A hajnal szekérszöregéssel ébresztett. Azonnal talpra ugrottam, hogy el ne mulasszam az esetleges szerencsém. S hát ugyancsak elcsodálkoztam amikor felismertem a szekeret húzó fiatalemberben Gergőt. Ő is megismert, kérdezte is mindjárt, hogy mit keresek én ott az árokpártján, Most, hogy ismerősre leltem a bátorságom elszállt, elsírtam magam. – Én fogatos Csacsi szeretnék lenni – zokogtam. Gergő vigasztalt. Amikor már nem potyogtak a könnyeim elmeséltem Gergőnek a próbálkozásaimat.

– Látod, látod, te kis kelekótya! Miért nem hozzám jöttél? Én pont ilyen Csacsit szeretnék segítőtársnak. Ennek én úgy megörültem, hogy még a lélegzetem is elállt.

– Ezt komolyan mondd?

– A legkomolyabban.

– Akkor már húzhatom is a szekeredet?

– Tudod hol van a Laposi vásár?

– Még behunyt szemmel is odatalálok – nyugtattam meg Gergőt, s már kocogtam is a szekérrel, Gergő alig tudott követni.

Mire a Laposokra értünk az árusok többsége már ott sorakozott a vásártér kapujánál. Ismerősként üdvözöltem a fazekasmestert, a pékmestert, a tejesembert és mind a többit. Ők is megismertek, csodálkoztak is, hogy én húztam Gergő szekerét, hát még amikor meglátták, hogy a sok finom zöldség mind ép és friss, akkor ébredtek rá arra, hogy rosszul ítélték meg engem. De nem baj, én mégis fogatos csacsi lettem, és gazdám is van, Gergő.

Polgár Jutka

Polgár Jutka a Könyvnapon, a Vörösmarty téren dedikál

FOTÓ: Balázs Gusztáv

Egyházközségünk filia lett

Bagi Római Katolikus Egyházközség az Aszódi Római Katolikus Egyházközség filiája lett. Augusztus 13-án *Tóth Ferenc* plébános urunk bejelentette, hogy *Beer Miklós* püspök-atyja a Bagi Római Katolikus Egyházközség éléről a Rétsági Római Katolikus Egyházközség élére áthelyezte. A Bagi Római

Katolikus Egyházközség, a *Dr. Sánta János* plébános vezette Aszódi Római Katolikus Egyházközség és Hitéleti Központ filiája lesz.

Ferenc Atya fogadalmához híven szolgálta a bagi híveket, látta el feladatát. Isten fizesse meg!

Szent István király

Szent István király ünnepén, a Turulszobornál, hagyományosan koszorúzási ünnepséget tartott a Helytörténeti Baráti Társulat.

Kora reggel a Szent Erzsébet park „Bag 600 éves emlékmű” körüli fővényén gyülekeztek az ünnepség résztvevői. Nyolc órakor a Magyar Himnusz közös éneklésével kezdődött az ünnepség. Faludi Ferenc: Szent István királyhoz c. verséből *Volter Domonkos* szavalt el egy részletet.

A vers részlet után *Balázs Gusztáv*, a HBT elnöke emelkedett szólásra. Megemlékezésében Szent István király: Intelmek c. művéből, A tanácsok súlyáról

szóló fejezetből idézet. Tudjuk az Intelmek korszerűsége napjainkban is példamutató, igaz és követésre méltó. „A tanács állít királyokat, dönt el királyi sorsokat, védelmezi a hazát, csendesíti a csatát, győzelmeket arat, kerget támadó hadakat, behívja a barátokat, városokat ő rakat és ő ront le ellenséges várakat. Minthogy pedig a tanácsnak ekkora haszna van, ostoba, pöffeszkedő és középszerű emberekből összeállítani én úgy vélem, mit sem ér, ...”

Befejezésül, *Balázs Mihály* és *Katona Károly* Pap-Váry Elemérné: Magyar Hiszekegy c. versének első szakasza éneklése közben koszorúzott.

Eseménynaptár

A HBT archívumából (július 14.-én), a településünkről készülő, turisztikai térkép illusztrálására fotófelveleket adtunk át.

Negyedikén segédkeztünk *Seres Tünde* és *Szilágyi József* „Galgafilm”, nyertes pályázatának helyi felvételeinél. A filmet augusztusban, Bagon, a művelődési Házban mutatták be. A Galga tv ugyancsak műsorára tűzte.

A polgármester úr bejelentette, hogy az intézmények akadálymentesítésére és az iskola felújítására kiírt pályázatokon az Önkormányzat 275 MFt-ot nyert.

Meglepődve tapasztalta polgármester úr, hogy milyen sikeres „Az ezredforduló települései” c. könyv, érdemes újbóli kiadásra. Az átdolgozott kiadás előterjesztését, az Önkormányzat, augusztus 28-án tartott ülésén, támogatta.

Július 3-án *Dr. Labundy Norbert* jegyző úr bejelentette, hogy Önkormányzatunk ötvenegy millió forintot nyert az akadálymentesítési pályázaton. A megvalósításhoz Közbeszerzési pályázatot és -bizottságot kell ki írni illetve kijelölni.